

**„Szétszór a sors, mint szél a port, s ki tudja, merre vet,
De szívünk egyszer összehoz ölelni titeket,…”**

50 éve hangzottak fel egyik ballagási nótánk fenti gondolatai. Valóban, gyorsan továtűnt felnőtt korunk fél évszázada. 2014. június 28-án az egykori 47 osztály- és tanulótárs 20 meghívottja közül „18 szív összehozta egymást” Alma Materünk ódon falai között. Istennek legyen hála azért, hogy megérhettük! Két hét után most döbbenek rá: az emelkedett hangulattól mentes, szolid összejövételünk magyarázata a felettünk elszállt idő alatt átélt megannyi testi-lelki megpróbáltatás lehet... Úgy érzem, Tompa Mihály sorai ide kívánkoznak:

*„...A bokorban itt az ősi fészkek,
Mely növelte könnyű szárnyatok;
Meggibenni most is abba tértek,
Bár a fellegek közt járjatok!...”*

Az 5 évvel ezelőtti érettségi találkozóunk óta sajnos hatan távoztak az élők sorából, és így 20-ra emelkedett az égbe költözötték száma, akikről a kápolnában Lukács András plébánossal együtt celebrált szentmisén Dr. Petrsevits Dénes görögkatolikus parókus – az elhunytak keresztnevének felsorolásával – emlékezett meg. Ha azt a 7 tanulótársat nem számítom, akikről semmi információnk nincs, akkor 50 év alatt pontosan 50 százalékunk nem érhetette meg ezt a jubileumi napot... Hetvenedik életévünkhöz közeledve ne csak hamvazószerdán, hanem minden nap gondoljunk erre.

Tanáraink, prefektusaink közül P. dr. Frajka Félix kivételével, akinek tavaly augusztus 25-én tartott gyémántmiséjén volt szerencsém osztályunkat képviselni, már valamennyien birtokba vették az Atyaisten áldottaiként a világ kezdetétől nekik készített országot. Szíveinkben hálával gondolva rájuk mind a szentmiseáldozatban, mind a kriptában imáinkba foglaltuk őket.

Seneca bölcs mondását (*Non scholae, sed vitae discimus*), ha ismertük is annakidején, nem igen vettük komolyan... Pedig nagy tudású, lelkiismeretes pedagógus-szerzetesek gyarapították ismereteinket. Hogy csak néhányukat említsem a teljességre való törekvés nélkül: P. Aladár apologetika-tanítása, Isten létezésének bizonyítása; P. Sándor („Sinci”) következetesen szigorú matematika-oktatása („Ja fiam, az alapok!”); P. György és P. Félix sikeres egyetemi felvételinkben jelentős szerepet játszó ábrázoló geometria és fizika tudásának átadása, valamint a Középiskolai Matematikai Lapok feladatai megoldásának szorgalmazása (Milyen büszkék voltunk, ha valamelyikünk nevén kívül még a fényképe is benne volt.); Mészáros tanár úr és P. Gergely („Kocka”) latin, illetve Csányi tanár úr („Kükü”) és P. Kálmán („Bitte”) német nyelv alapjainak „lerakása”.

Kékesi tanár úr („Keki”) nemcsak markáns egyéniségével, hanem a diákok sporttehetségének felismerésével és fejlesztésével tette nevét felejthetlenné (*Mens sana in corpore sano – Ép testben ép lélek*). A városi és megyei bajnokságokon elért sikerek pedig iskolánk jó hírnevét öregbítették. Persze mindehhez elengedhetetlen volt a „szeren lógók” vívótórrel való „noszogatása” vagy a szigeten az iskolától a Kutyaszorítóig tartó monoton „maratonik”. A békaügetések viszont már-már levezető mozgásnak

tűntek... Az évszaktól és időjárástól független, rendszeres reggeli „csukló” az udvaron, majd azok végén a negyedik emeleti mosdók fémvályúi fölött felsőtestünkre folyó hideg víz valóban edzetté tett bennünket. Ha néha valaki a 2. emeleti betegszobára került, nem ez volt az oka.

Tempora mutantur, et nos mutamur in illis (Az idők változnak és velük változunk mi is). Hol van már a 80 személyes negyedik emeleti háló a szimpla ágyakkal? És az ebédlő szekrényei, ahová a várva-várt hazai „pakkok” értékes maradványait rejtettük? Ki emlékszik még a tornaterem feletti kukoricatárolóban végzett „köz munkára” vagy a Basa utcai „disznológiára” és a gombatenyészetre? P. Tornyos Kálmán Land Roverje ugyan melyik „rozsdatemetőben” alussza álmát, vagy talán OT (Old-timer) rendszámmal egy műgyűjtő birtokolja? Vajon hová került a 2. emeleti betegszoba melletti kápolna barokk oltára? A kvadrum (belső udvar) is teljesen megújult, a galambitatót kezében tartó Szent Ferenc látható meglepedésére! Rá sem ismerni már az egykori szigeti sportpályára, az öltöző előtti kistribünről végigszurkolt focimeccsek, atlétikai versenyek, testnevelési óráink színhelyére. Hála Istennek, az újra a Franka tulajdonába került komplexum ma már modern öltözőkkel, gondnoki lakással, csónakházzal, teniszpályákkal, egyszerű szállás-lehetőséggel rendelkezik, így méltó helyet kapott az egykori igazgatónk nevét viselő Hajdú Antal Ferences Diáksport Egyesület is.

Verba movent, exempla trahunt (A szavak megindítanak, a példák húznak). Őszinte hálával gondolunk vissza P. Hajdú Antal igazgatónkra, P. Csontos Oszkár rektorra, P. Fodróczy Béda osztályfőnökünkre, P. Tarcsa Aurél és P. Bozóki István prefektusainkra és azokra is, akiket most név szerint nem említettem. Mindegyikük Isten kegyelméből felénk áradt szeretetért, épülésünk javát szolgáló jó szavukért, példaadó életükért, de annak idején talán nehezen elviselt atyai szigorukért is adja meg nekik a Mindenható az örök boldogságot!

Szeretettel emlékezünk a későbbi igazgatókra, P. Reisz Pálra és P. Tokár Jánosra, valamint Kedves Ilona titkára és a *konyhai* és *takarító* személyzetre is, akik találkozóink és a Franka Napok alkalmával mindig jó szívvel fogadtak és segítségünkre voltak. Isten fizesse meg jószágukat!

Soli Deo gloria! (Egyedül Istené a dicsőség!). Amit kaptunk, és amit elértünk életünkben, csak az Úrnak köszönhetjük. „Célunk a béke, tettünk mindig a jó, Isten kezében élni de jó!”

Csaba László (1964/real)

